Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 17

SAUSIS – VASARIS

2012

Turinys

Skaitmenino

Katalikų
Biblioteka
katbib.lt

Žmonės dažnai klausia, kiek kainuoja Aplinkraštis. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie įvairiausiais būdais padėtų jam plėsti Jėzaus karalystę: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Mieli Tradicijos draugai,

Šiuo metu visų dėmesys ir susirūpinimas yra nukreiptas į ekonominę ir politinę krizę. Iš mūsų niekas nereikalauja atlikti rimtos ekonominės, politologinės ar sociologinės situacijos analizės. Tuo yra užsiėmę gana daug specialistų.

Tačiau kiekvienas turėtų atidžiai, remdamasis sveiku protu ir tikėjimu stebėti, kas vyksta, padaryti išvadas ir logiškai numatyti pasekmes. Taip galima pasimokyti iš situacijos ir surasti išeitį.

Nieko gera nereikia tikėtis, kai žmonės nori sukurti naują pasaulio tvarką be Dievo ir Jo įsakymų, remdamiesi tik žmogumi ir jo „teisėmis". Taip pat yra klaidinga tik abstrakčiai traktuoti faktą, kad Dievas yra Kūrėjas bei Valdovas ir žmogus yra nuo Jo visiškai priklausomas kūrinys. O neigti šią realybę, vadinasi, sunaikinti save patį.

Aišku, kad tokioje situacijoje tikinčiųjų laukia didelis išbandymas. Yra sunku būti kitokiu nei visi. Yra sunku tikėti tuo, ką visi laiko kvailyste, arba atsižadėti to, ką visi brangina. Šitam išbandymui reikia pasiruošti naudojant tiek prigimtines, tiek ir antprigimtines priemones.

Ryšys su Dievu turi būti stiprus ir gyvas, pagrįstas ne tuščiais jausmais, bet uoliu tikėjimo praktikavimu. Be maldos gyvenimo ir dažno sakramentų priėmimo, be gerų rekolekcijų ir tikėjimo tiesų gilinimo mūsų laikmetyje yra neįmanoma išlaikyti ryšio su Dievu. Taip galvoti būtų iliuzija. Ryšio neišsaugos ir tas, kuris neturi jokios aukos dvasios.

Šiandien žmonėms ypač trūksta prigimtinių žmogiškų savybių, kaip antai: sąžiningumo, atsakomybės jausmo,

ištikimybės, nesavanaudiškumo ir t. t. Kiekvienas turėtų jas vystyti, negalima tik reikalauti iš kitų, mes patys turėtume tai įnešti į mūsų laikmetį. Yra nelengva vėl išmokti galvoti apie šalia esantį žmogų ir visuomenę.

Mūsų laikais ypač didelę įtaką jaunimui, net ir vaikams, daro kompiuteris, o per jį ir internetas. Jie skatina abejingumą visiems kitiems dalykams, silpnina valią, sukelia priklausomybę, atima galimybę galvoti pačiam ir turėti realybe pagrįstą savo nuomonę, savarankiškai priimti sprendimus. Todėl be galo svarbu žmogiškai ir prasmingai bendrauti šeimoje, kad vaikai čia rastų supratimą, gyvenimo orientaciją ir džiaugsmą. Tėvai neturėtų tik parnešti į namus pinigų. Jų gražiausias ir svarbiausias uždavinys yra kuo geriau išauklėti vaikus. Tėvai turėtų domėtis, kas vaikui svarbu, apie ką jis galvoja, stengtis suprantamai ir aiškiai atsakyti į jo klausimus. Šeimoje svarbu bendrauti su vaikais, žaisti, būti kartu. Tik bendraujant ir rodant pavyzdį, galima išugdyti anksčiau nurodytas savybes bei dorybes, tik taip gali atsirasti patirtis, kad duoti, daryti gera, gyventi dėl kito žmogaus ir gero tikslo yra prasminga ir teikia laimę. Kas neduoda, to gyvenimas nevaisingas, tas yra vienišas ir nelaimingas.

Dvasia gali sustiprėti būnant gamtoje. Gamta yra realybė ir grožybė, ji moko pusiausvyros ir objektyvumo, valo ir gaivina dvasią. Gamta maitina kūrybines žmogaus galias ir norus. Kompiuteris ugdo tik vartotojus. Žmogus, sėdėdamas prie kompiuterio, mažai ką sukuria, nors jam pačiam taip neatrodo. Kompiuteris reikalauja mažai pastangų ir kūrybingumo. Sėdėti prie jo ir naudoti tai, kas jau sukurta, yra patogu, todėl žmogus nebenori nieko kita.

Daugybė jaunų klystančių žmonių nėra piktavališki. Dažnai taip yra todėl, kad niekas jiems nepaaiškina gyvenimo prasmės ir tikslo, neparodo, kad ir jie, ir jų pastangos visuomenei yra

reikalingos; jie nežino, ką prasmingai veikti. Lietuvos istorija, kultūra, menas yra tokie turtingi, kad visuomet atsirastų kuo užsiimti su džiaugsmu ir mokytis siekiant perduoti savo žinias ir gebėjimus ateities kartoms. Tikrai nereikia pamėgdžioti Vakarų ir kartoti jų klaidų.

Bet didžiausią gyvenimo prasmę žmogus randa supratęs, kad jis pasiųstas į pasaulį ne tam, kad gyventų tik dėl savęs, bet kad padėtų savo broliams ir sesėms. Vienas dalykas yra rūpintis žemiškąja padėtimi ir palengvinti visokį vargą: ligas, nelaimes, neturtą. Tie dalykai yra svarbūs, bet tik laikini. Daug svarbiau yra rūpintis sielų išganymu. Kiekviena siela yra amžina. Šis gyvenimas nulemia, ar žmogus amžiams eis į dangų ar į pragarą. O kiek žmonių gyvena nuodėmes būklėje ir yra kelionėje į pragarą, nes niekas už juos nesimeldžia ir nesiaukoja![1] Nes Dievas dažniausiai veikia netiesiogiai, per savo įrankius. Atsivertimo malonę Dievas suteikia tada, kai kitas žmogus arba specialiai meldžiasi už tą sielą, arba bendrai savo maldomis, netgi trumpiausiomis, aukomis, darbais, savo skausmais ir vargais to išprašo. Mes per mažai tikime ir beveik visiškai užmirštame, kad Dievas nori VISAS sielas patraukti prie savęs, kad Dievas MUS paskyrė apaštalais mūsų šeimoje, aplinkoje ir per nematomus ryšius visame pasaulyje. Ne tik dėl mūsų amžinybės svarbu, kaip mes gyvename. NUO MŪSŲ GYVENIMO PRIKLAUSO, AR DAUG ŽMONIŲ IŠGELBĖS SAVO SIELAS. Ar tai ne atsakomybė? AR TAI NEGALĖTŲ BŪTI MŪSŲ GYVENIMO PRASMĖ?

Žmogui atsiveria naujas pasaulis, jeigu jis pasiaukoja Švč. Mergelei Marijai, kaip mokė šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas (žr. „Auksinė knyga“). Marija yra sielų

---

[1] Taip kalbėjo Švč. Mergelė Marija Fatimoje 1917 m. rugpjūčio 19 dieną: „Melskitės, daug melskitės ir aukokitės už nusidėjėlius. Daug sielų eina į pragarą, nes niekas už jas nesiaukoja ir nesimeldžia.“

atvertėja. Kiekvieną dieną truputį daugiau išmokti veikti per Mariją, su Marija, Marijoje ir dėl Marijos, vadinasi, palaidoti savo egoizmą, iš kurio kyla didžiausi mūsų nusivylimai, vadinasi, užmiršti save ir tapti Marijos įrankiu, o per tai ir kitų laimės šaltiniu. Niekas negali padaryti daugiau už tą, kuris visiškai priklauso Jėzui per Mariją. Tada nebelieka jokio beprasmiškumo. Tai tikras gyvenimas, kurio vaisiai išliks visą amžinybę. Kokie vargšai yra tie, kurie gyvena taip, tarsi egzistuotų tik šis pasaulis. Bet ateis baisi diena, kai jie supras tiesą. Padėkime jiems atverti akis dar prieš tai ir surasti tikrą laimę JAU DABAR, nes iš meilės tarnauti Dievui ir viską paaukoti Jam ir sieloms jau dabar yra laimė. Ką žmogus duoda iš meilės, visuomet kada nors sugrįžta.

Pagaliau norėčiau paprašyti Jus melstis už jaunuolius, kurie rugsėjo mėnesį išvažiavo į Šv. Pijaus X kunigų brolijos seminariją Zaitzkofene (Vokietija). Vienas yra seminaristas, kitas brolis kandidatas. Mes trokštame, kad jie vieną dieną įsijungtų į mūsų apaštalavimo darbą Lietuvoje ir jau dabar tuo džiaugiamės.

Jūsų Kristuje
kun. Josef Persie

Katalikų charizminis atsinaujinimas[1]

Kun. Scott Gardner

Tvirtas įsišaknijimas Bažnyčioje

Valdžios institucijos

Nepaisant charizmininkų bandymų asmeninį aukštų Bažnyčios pareigūnų pritarimą paversti oficialiu Bažnyčios pritarimu, tokio pritarimo nėra. Popiežiai Paulius VI ir Jonas Paulius II daug kartų teikė charizmininkams audiencijas ir ne viena proga kalbėjo apie juos savo kreipimesi; 1990 m. Popiežiškoji pasauliečių taryba pripažino katalikų sandoros bendruomenių broliją (tarptautinę charizmininkų organizaciją) privačia pasauliečių asociacija[2]; vis dėlto nebuvo padaryta jokio oficialaus pareiškimo dėl CCR. Charizmininkai, kaip ir visi liberalieji katalikai, linkę priskirti „tariamąjį neklaidingumą" neoficialiems popiežiaus pasisakymams savo naudai tiek, kiek jie nepaiso autoritetingų kitų liberalių praktikų ir įsitikinimų pasmerkimų.

Nepaisant to, charizmininkų šalininkų netrūksta visuose hierarchijos ir dvasininkijos lygmenyse. Diakonai, kunigai, vyskupai, kardinolai ir popiežiai buvo ir yra dideli charizmininkų reikalo entuziastai, ar net patys yra CCR nariai. Didelė šio amžiaus gėda yra tai, kad žmonės, gerai išmanantys šventuosius mokslus, perima tokius sensacingus ir visiškai nepagrįstus įsitikinimus ir praktikas.

Neva oficialūs nacionalinės katalikų vyskupų konferencijos „tyrinėjimai" niekada netapo jos oficialia pozicija, į juos buvo žiūrima tik kaip į „pastoracines gaires" atskiroms vyskupijoms. 1969 m. ataskaitoje teigiama: „Teologiškai judėjimo gyvavimo priežastys yra teisėtos. Jis turi tvirtą biblinį pagrindą. Būtų sunku slopinti veikimą Dvasios, kuri taip dažnai reiškėsi ankstyvojoje

---

[1] Straipsnio tęsinys. Pradžia 16 *Aplinkraščio* numeryje.

[2] Charles Whitehead, *Katalikų charizminis atnaujinimas Bažnyčios širdyje?* II dalis, (1993).

Bažnyčioje... Reikia pripažinti, kad buvo piktnaudžiavimų [praktikuojant vadinamąsias charizmas], tačiau gydymas atliekamas ne neigiant jų buvimą, bet tinkamai panaudojant."[1]

1969 m. ataskaitos išvada rekomenduoja leisti judėjimui plėtotis kontroliuojant vyskupams ir dalyvaujant kunigams.

Reikia pabrėžti, kad čia vyskupai be argumentų priima vieną pavojingiausių pagrindinių CCR prielaidų: kad šiandieniai reiškiniai, primenantys tikrąsias charizmas, aprašytas Naujajame Testamente, yra tikros charizmos dėl savo panašumo, ir kad dabartiniai reiškiniai kildinami iš Šventosios Dvasios tik todėl, kad Ji buvo tikrasis charizmų autorius prieš 2000 metų. Savo pačių ir visos Bažnyčios pražūčiai jie visiškai neatsižvelgia į tai, kad šie nepaprasti reiškiniai (kuriuos CCR bando paversti paprastais) gali būti apgaulės, kilusios iš velnio, kuris nė kiek neprieštarauja, kad žmonės trumpą laiką pasimelstų daugiau, jei jis vis tiek pabaigoje nusives juos į pragarą.

1975 metais JAV vyskupai paskelbė „pareiškimą dėl katalikų charizminio atsinaujinimo". Šis pareiškimas buvo „pastoracinis savo tonu ir turiniu" ir nepretendavo į „išsamų traktavimą". Dokumente sakoma, kad judėjime esama kai kurių pavojų: elitizmo, biblinio fundamentalizmo, per didelio dvasios dovanų, beatodairiško ekumenizmo, ir vadinamųjų mažų tikėjimo bendruomenių sureikšminimo, kuris skatina sveiką lyderystę ir orientaciją judėjime. Įdomu tai, kad vyskupai nepatvirtino, kad CCR yra Šventosios Dvasios darbas, nors jie pripažino padrąsinančius ženklus kai kuriose vietovėse[2].

Turbūt atviriausias CCR gynėjas tarp hierarchijos buvo jo Eminencija kardinolas Leo Jozef Suenens, Malino-Briuselio arkivyskupas emeritas, kuris, beje, buvo vienas žymiausių liberalių Vatikano II Susirinkimo balsų. Po privalomo išėjimo į pensiją 1979 m., kardinolas Suenens praleido daug metų keliaudamas ir savo raštais skleisdamas CCR. Minint CCR 25-metį, kardinolas taip rašė savo straipsnyje: „Krikščionys šiandien turi iš naujo išsiaiškinti

---

[1] Geroge Martin, *Įvadas į katalikų charizminį atnaujinimą*, Tarno Knygos (1975), p. 8.

[2] Ten pat, p. 9–10 ir kiti.

krikščioniškosios žinios esmę; jie buvo pakankamai „sakramentalizuoti“, bet nepakankamai „evangelizuoti“. Mums dabar iškyla uždavinys iš naujo atrasti ir išsiaiškinti, kaip tapti tikru krikščioniu. Mes turime padėti krikščionims labiau įsisąmoninti savo tikėjimą ir išgyventi jį asmeniškai. Daugelis turi keisti sociologinę ar paveldimą krikščionybę į pilnutinį ir aktyvų tikėjimo gyvenimą, paremtą asmeniniu apsisprendimu ir sąmoningumu.“[1]

Kaip ir dauguma liberalių pareiškimų, jis yra per daug dviprasmiškas, kad būtų galima aiškinti ortodoksiškai, tačiau protestantų terminai neturėtų likti nepastebėti.

1987 m. popiežius Jonas Paulius II kreipėsi į VI tarptautinę CCR asamblėją, neįtikėtinu būdu suderindamas numanomą prielaidą, minėtą anksčiau, kai buvo kalbama apie JAV vyskupus (kurios šaknys, kaip bus parodyta, yra fenomenalizme), su pritarimu judėjimui, kurį pagrindė „Vatikano II Susirinkimo dvasia“ ir nuolatiniu rūpinimusi ateinančiu naujuoju tūkstantmečiu:

„Atsinaujinimo gyvybingumas ir vaisiai, be abejo, liudija apie galingą Šventosios Dvasios veikimą Bažnyčioje po Vatikano II Susirinkimo. Dvasios dėka Bažnyčia išsaugo savo jaunystę ir gyvybingumą. Charizminis atsinaujinimas yra iškalbinga šio gyvybingumo apraiška šiandien, energingas patvirtinimas to, ką „Dvasia skelbia bendrijoms“ (Apr 2, 7), artėjant prie antrojo tūkstantmečio [*sic*] pabaigos.“[2]

Vienas teigiamas visiškos bažnytinio autoriteto krizės, kurioje atsidūrė modernieji katalikai, rezultatas yra sveikas domėjimasis Bažnyčios istorija ir jos Mokymo dokumentų tyrinėjimas. Išmintis, parodyta Bažnyčios Tėvų ir daktarų, prelatų, kuriems tikrai vadovavo Šventoji Dvasia, yra stulbinančiai gili, aiški ir glausta. Bažnyčios istorijoje yra buvę „spiritualistų“ sektų, ir žvilgsnis į tai, kaip to laiko dvasininkai sprendė šį klausimą, padės nušviesti dabartinę situaciją.

---

[1] Nurodoma Charles Whitehead, *Katalikų charizminis atnaujinimas Bažnyčios širdyje?* III dalis, (1993).
[2] Ten pat.

Istorinės paralelės

Negalima paneigti nepaprastų Šventosios Dvasios apraiškų, kurių buvo apaštalų amžiuje ir kurios tuo metu padėjo skleisti tikėjimą po visą žinomą pasaulį. Kiekvienas, skaitydamas Apaštalų darbų knygą, gali tai matyti. Tokios apraiškos turėjo konkrečius tikslus: skleisti Evangeliją įvairiakalbiams klausytojams (pvz., Petras Sekminių dieną) arba įrodyti skelbėjo patikimumą ar jo šventumą. Tačiau taip pat neginčytina, kad šių nepaprastų reiškinių mažėjo, ir apaštalų amžiui pasibaigus, jie dingo. Bažnyčia pasiekė moralinį universalumą ir buvo įsteigta tokiu būdu, kad šios apraiškos nebebuvo naudingos ar būtinos.

Nepaisant to, kartais atsirasdavo „spiritualistų" grupių, kurios savo keistais įsitikinimais ir praktikomis nusipelnydavo Bažnyčios pasmerkimo. Svarbiausios iš jų buvo joachimitai, Joachimo iš Fiorės pasekėjai XII a., Fraticelli, schizmatikai pranciškonai XIII ir XIV a., ir molinistai (arba kvietistai) XVII a.

Joachimas (1132-1202) buvo cistersų abatas, kuris specializavosi Šv. Rašto tyrinėjimuose. Jis buvo gana mistiškos mąstysenos ir praleido daug metų gilindamasis į Šventąjį Raštą ir ieškodamas smulkiausių paslėptų prasmių ištraukų. (Ši praktika, „vedant Dvasiai", yra šiuolaikinio charizmatizmo bruožas.) Gyvenimo pabaigoje, kai darbas buvo baigtas, jis pateikė savo raštus Romai.

Joachimas pirmiausia nustatė klaidas aiškinant Švenčiausiąją Trejybę. IV Laterano Tarybai pasmerkus, jis atšaukė savo klaidas. Jo mistinė istorijos idėja buvo dar problemiškesnė. Joachimas manė, kad pasaulio istorija turėtų būti padalyta į tris atskirus etapus, kurių kiekvienas atitiktų Švenčiausiosios Trejybės Asmenį. Taigi, pirmas pasaulio amžius buvo pažymėtas didingu Dievo Tėvo valdymu, antras (mūsų amžius) – Sūnaus ir Jo Bažnyčios išmintimi, o trečias (kuris vis dar turi ateiti) – Šventąja Dvasia, visuotinės meilės išliejimu ir visos oficialios religijos išnykimu pasaulį valdant

Evangelijos dvasiai. Šį mokymą XIII a., po Joachimo mirties, pasmerkė popiežius Aleksandras IV[1].

Vargu ar reikia komentuoti panašumą tarp šio gana keisto mokymo ir nuolatinio charizminio plepėjimo apie „naująjį Dvasios amžių“. Labiau neramina Šventojo Tėvo susižavėjimas naujuoju tūkstantmečiu. Kalbėdamas apie pasiruošimą didžiajam 2000 metų jubiliejui, popiežius Jonas Paulius II 1998 metus paskelbia „Dvasios metais“:

„Bažnyčia negali pasiruošti naujajam tūkstantmečiui kitaip, negu Šventojoje Dvasioje. Ką Šventoji Dvasia įvykdė „laiko pilnatvėje“, tik Dvasios galia dabar gali iškilti iš Bažnyčios atminties.“[2]

Šventasis Tėvas tęsia:

„Svarbiausias uždavinys ruošiantis jubiliejui, bus atnaujinti dėkingumą Šventosios Dvasios buvimui ir veiklai... [to ženklai bus]... didesnis dėmesys Dvasios balsui priimant charizmas, skatinant aktyviai įsijungti pasauliečius, gilesnis įsipareigojimas krikščionių vienybės reikalui ir padidėjęs susidomėjimas dialogu su kitomis religijomis ir šiuolaikine kultūra.“[3]

Šios stulbinančios citatos atskleidžia, kad popiežius akivaizdžiai sieja ekumenizmą bei Bažnyčios supasaulėjimą su naujuoju tūkstantmečiu ir Šventosios Dvasios veikimu. Panašumas tarp šio tipo mąstymo ir Joachimo (kad „Dvasios vadovavimas per visuotinę meilę panaikins oficialiąją religiją, veikiant Evangelijos dvasiai“) mažų mažiausiai kelia nerimą.

Pagrindiniai Joachimo mokiniai buvo grupė „spiritualistų“[4] – penkiolika pranciškonų. Tiesioginiai filosofiniai šios grupės palikuonys praėjus šimtmečiui po Joachimo mirties – Fraticelli, ir jų

---

[1] Edmund Gardner, „Joachimas iš Fiorės“, *Katalikų enciklopedija*, Charles Herbermann, *et al.*, eds. (Niujorkas, 1909): Robert Appleton, VIII, p. 406–407. Joachimo mokymo paneigimas, žr. šv. Tomas Akvinietis, *Summa Theologica*, I-IIae, Q.106 A.4.

[2] Popiežius Jonas Paulius II, *Tertio Millenio adveniente*, † 44.

[3] Ten pat, † 45–46.

[4] Reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad žmonės, kurie vadina save „spiritualistais“, iš tikrųjų yra „emocionalistai“. Kol emocijos gyvena pojūčiuose, tai tikrai ne „dvasia“, o „sentimentai“!

asmeninis Evangelijos aiškinimas sukėlė didelius konfliktus su ordinu ir popiežiumi. Jie priėjo net prie to, kad teigė, jog Bažnyčia yra sugedusi ir kūniška, palyginus su jų „dvasingumu", ir kad tik jie yra vieninteliai tikrieji Evangelijos sekėjai. Jie buvo ekskomunikuoti popiežiaus Jono XXII 1318 metais[1].

Charizmininkai kalba apie savo buvimą „pilnutiniais katalikais" ir daro tokius pareiškimus, kaip antai kažkokia Betty Nunez: „Aš nesakau, kad kiti katalikai netiki, bet kai esi atnaujinamas Šventosios Dvasios krikštu, tavo tikėjimas atgyja."[2] Nors ponios Nunez teiginys kelia didelių abejonių, tai yra didelis necharizminių katalikų įžeidimas. Tai tolygu teigti, kad jų tikėjimas miręs, o gyvąjį tikėjimą turi vien tik charizmininkai. Šis tipinis pareiškimas yra skausmingai artimas Fraticelli pozicijai.

Michael Molinos (1628-1696) neteisingai suprato katalikų mokymą apie prigimtį ir malonę. Užuot tikėjęs, kad malonė remiasi prigimtimi, jis mokė, kad vienintelis kelias į pašventinimą yra visiškas sielos atsižadėjimas, kad galėtų veikti Dievas (žinoma, Šventoji Dvasia). Iš pradžių tai skamba ortodoksiškai, kai išgirsti ortodoksijos kontekste, tačiau tai didelė klaida. Pasak Molinos, siela yra visiškai pasyvi, o Dievas veikia per ją. Jo ketvirtasis pasmerktas principas apibendrina visus kitus: „Prigimtinė veikla yra malonės priešas ir trukdo Dievo veikimui ir tikram tobulumui, nes Dievas nori veikti mumyse be mūsų pačių." Tai nėra savo valios derinimas su Dievo valia, bet savo valios sunaikinimas ir pakeitimas dieviškąja valia. Po šio „sunaikinimo" asmuo atleidžiamas nuo atsakomybės už savo veiksmus, nes iš esmės jis yra automatas[3].

Įprastas charizmininkų klausimas yra: „Ar Jėzus yra jūsų gyvenimo Viešpats?" Katalikai, žinoma, nori, kad mūsų Viešpats

---

[1] Michael Bihl, „Fraticelli", *Katalikų enciklopedija*, Charles Herbermann, *et al.*, eds. (Niujorkas, 1909): Robert Appleton, VI, p. 244–249.

[2] Cituojama Richard Scheinin, „Charizminiai katalikai: energingas garbinimo stilius yra dalis stulbinančio „atnaujinimo" Šv. Juozapo bendruomenėje", *San Jose Mercury Naujienos*, 1996 m. birželio 15 d., p. 1E.

[3] Henry Denziger, *Katalikų dogmos šaltiniai*, vert. Roy Deferrari, (Powers Lake Marian House), † 331–338 ir kiti.

būtų „Karalius ir visų širdžių centras" bei viso pasaulio Karalius. Socialinis Kristaus Karaliaus viešpatavimas turėtų būti vienas iš mūsų kovos tikslų. Tačiau svarbu suprasti skirtumą tarp šių dviejų pozicijų. Katalikai nori, kad jų valia būtų suderinta su dieviškąja valia. Prigimtis pasiekia visišką tobulumą tik tada, kai vadovaujasi antgamte. Molinistai (ir charizmininkai) nori sunaikinti savo valią ir būti visiškai pasyvūs dieviškosios valios indai. Štai tipiškos citatos iš charizminės literatūros šiuo klausimu: „Jėzus sužinojo Tėvo valią, kasdien gyvendamas bendrystėje su Juo..."[1] „Ar aš augu per visą dieną praktikuodamas buvimą Dievo akivaizdoje? Ar judu pirmyn priverstinai nusiteikęs daryti ir vykdyti, ar savo noru? Ar mano vidinė ausis išlavinta klausytis, išgirsti Šventąją Dvasią ir eiti kartu su Jos švelniu judėjimu? Sekti Dvasią – lyg įbristi į upės tėkmę, leidžiant srovei suteikti jums kryptį."[2]

Turime įsivaizduoti tokį charizmininko nusiteikimą, kad Dvasia galėtų fiziškai veikti. Kaip dar būtų galima paaiškinti rodos visai paprastų žmonių sugebėjimą raičiotis, šokinėti, prapliupti nesuprantama kalba bažnyčioje? Tikėtinas bet kuris iš šių dviejų paaiškinimų: kad subjektas tikrai nori – galbūt nesąmoningai – atlikti šį veiksmą, veikiant grupės dinamikai (arba masinei isterijai), arba kad visiškas jo valios atsipalaidavimas padaro jį atvirą tikram „dvasios pasireiškimui" ir ne Šventosios Dvasios! Kalbėjimas nesupranta kalba yra klasikinis velnio apsėdimo ženklas.

Atšaka

Viena charizminio medžio atšaka, kurios negalima nepaisyti, yra reiškinys, jo šalininkams pažįstamas kaip marijinis judėjimas, o nekatalikams – apsireiškimų manija. Nors šiame straipsnyje mes nesiekiame išsamiai išnagrinėti šio mūsų laikų amaro, bet norime parodyti didžiausius ir nuodingiausius jo vaisius[3].

---

[1] Nesistengiama ištaisyti kiekvienos erezijos, kuri rasta charizminėje literatūroje, tik tas, kurios ypač svarbios temai.

[2] Patty Harrison, „Jėzau, mano gyvenimo Viešpatie", *Gyvasis vanduo*, 1994 sausis.

[3] Šis klausimas puikiai nagrinėjamas Michael Davies, *Medjugorė: Įspėjimas*.

Charizmininkai visada skyrė ypatingą (bet ne per daug didelę) vietą Mergelei Marijai, vadindami ją „pirmąja charizmininke“, kuri „pastojo Šventosios Dvasios galia ir buvo tarp Jėzaus mokinių per Sekmines, kai jie buvo pripildyti Šventosios Dvasios“[1].

Kaip pripažino daugelis charizmininkų, po 1970-ųjų metų judėjimas pradėjo nykti. Vadinamieji apsireiškimai vyko tik keliose pasaulio vietose, o apie artėjantį naująjį apsireiškimą buvo paskelbta likus dviem savaitėms iki jo pradžios charizminės maldos susirinkime Romoje. Buvo gauta „pranašystė“ apie netrukus Balkanuose, Bosnijoje-Hercegovinoje įvyksiantį apsireiškimą. Kaip buvo žadėta, „mūsų Ponia“ pasirodė kaip planuota ir nuo to laiko ji ateina kiekvieną dieną!

Akivaizdu, kad tariamai dvasiniai apsireiškimai charizmininkams ir tariamieji apsireiškimai „vizionieriams“ Medjugorėje patenka į dvi skirtingas antgamtinių reiškinių kategorijas, tačiau sutapimai tarp charizmininkų ir Medjugorės šalininkų yra beveik visiški. Charizmininkai plūsta į Medjugorę, nepaisydami Bažnyčios draudimo čia atlikinėti piligrimines keliones ir vietos vyskupo nuomonės, kad reiškiniai, neva vykstantys čia, yra visai ne antgamtiniai. Būtų galima manyti, kad „dvasia“ ragina juos nepaklusti šiam aiškiam Romos draudimui, kaip „mūsų Ponia“ ragina pranciškonus, atsakingus už vietinę parapiją, nepaisyti vyskupo draudimo dėl jų atvirai nuodėmingo elgesio. Kol rožančiai vis dar virsta auksu, niekas, atrodo, neskiria šiems dalykams daug dėmesio.

„Mūsų Ponia“ reguliariai perduoda pranešimus pasauliui, kurie skamba keistai, kaip „pranašystės“, charizmininkų gaunamos per maldos susirinkimus. Jų turinys yra mokyklinio katekizmo lygio, gana banalus, jų stilius – sentimentalių niekų kratinys. Štai du pavyzdžiai.

Charizminė „pranašystė“

„Mano tauta, aš įdėjau į jūsų lūpas savo gyrių. Šlovinkite mane lūpomis kiekvienoje savo gyvenimo situacijoje ir aš jums parodysiu

---

[1] Scheinin, *loc. cit.*

savo šlovės galybę“, – sako Viešpats! „Mano tauta, nusigręžk nuo blogio, ateik pas mane. Būkite pasaulyje, bet ne iš pasaulio, garbinkite mane ir aš duosiu jums ramybę ir pasitenkinimą“, – sako Viešpats! „Net jei moteris užmirštų vaiką, kurį pagimdė, aš jūsų nepamiršiu. Jūsų vardas užrašytas ant mano delno“, – sako Viešpats. „Duokite man savo ligonius ir jie bus išgydyti, savo rūpesčius ir aš juos išsklaidysiu, savo naštą ir aš ją nešiu. Mano tauta, Aš noriu tave išlaisvinti“, – sako Viešpats [*sic*][1].

1985 m. gegužės 9 d. Medjugorės „pranešimas“

„Brangūs vaikai! Jūs nežinote, kiek malonių Dievas išlieja jums šiomis dienomis, kai Šventoji Dvasia veikia ypatingu būdu. Jūs nenorite eiti pirmyn. Jūsų širdys nukreiptos į žemiškus dalykus, jūs esate jais užimti. Kreipkite širdis į maldą ir prašykite, kad Šventoji Dvasia būtų išlieta ant jūsų. Ačiū, kad atsiliepėte į mano kvietimą [*sic*].“[2]

Melas, apgaulė, nepaklusnumas ir atviras kunigų amoralumas, lydintis šiuos apsireiškimus, turėtų būti pakankamas jų melagingumo įrodymas. Romos draudimas čia atlikinėti piligrimines keliones ir vyskupo nuosprendis dėl reiškinio autentiškumo turėtų paskatinti paklusnius katalikus laikytis nuošaliai, bet vis tiek per metus atvyksta tūkstančiai žmonių dėl „gerų vaisių“, vadinamųjų atsivertimų, išgijimų, saulės stebuklų ir t. t.

Katalikų tikėjimas moko, kad tiesa neturi klaidos priemaišų, gėris nesusimaišo su blogiu, tiesa – su melu. Kaip minėta anksčiau, šėtonas nė kiek neprieštarauja, jei žmonės atlieka „piligrimystes“, daugiau meldžiasi ir turi daugiau jausmų Dievui ir Švenčiausiajai Mergelei Marijai; jis net padeda jiems įlipti į lėktuvą, jeigu tik yra įsitikinęs, kad pabaigoje nusives juos į pragarą.

(Straipsnio tęsinys kitame *Aplinkraščio* numeryje.)

---

[1] Andy O'Neill, *Charizminio išgydymo galia: asmeniniai Andy O'Neill liudijimai* (Cork, Airija, 1985): Mercier, ištrauka iš Eoin Ó Riain „Pranašystės charizma“.
[2] Kun. René Laurentin, *Apreiškimai Medjugorėje užsitęsė: gailestingas vėlavimas pasauliui esant pavojuje?* (Milford: Riehle fondas, 1987), p. 67.

Vatikano vyriausiasis egzorcistas Gabrielius Amorth'as penktadienį surengtoje spaudos konferencijoje daugelį nustebino pareiškęs, kad joga ir knygos apie Harį Poterį yra kenksmingos[1].

Kaip praneša *dailymail.co.uk*, 85-erių metų egzorcistas pareiškė: „Joga sukelia blogį, taip pat kaip ir knygų apie Harį Poterį skaitymas. Abu šie dalykai gali atrodyti nekenksmingi, tačiau jie susiję su magija, kuri veda prie blogio."

Vatikano vyriausiasis egzorcistas jogą pavadino „velnio kūriniu", kuris susijęs su induizmu. Visas Rytų religijas egzorcistas apkaltino tuo, kad jos remiasi „klaidingu tikėjimu reinkarnacija".

Jis taip pat tvirtino, kad pavojinga skaityti knygas apie Harį Poterį, nes žmones bando sugundyti velnias, naudodamasis magija.

„Mano patarimas jauniems žmonėms – saugotis naktinių klubų, kadangi kelias visuomet tas pats: alkoholis, seksas, narkotikai, satanistinės sektos", – sakė jis.

[1] Iš laikraščio *15 minučių*. 2011 m. gruodžio 5 d.

Apie du stebuklus, įvykusius gimstant Viešpačiui[1]

I. Pirmasis stebuklas: trijų šventų Išminčių tikėjimas

Trijų šventų Išminčių tikėjimas pilnas nusižeminimo: trys Išminčiai tiki neaiškiais Ganytojo gimimą apreiškiančiais ženklais ir vadovaudamiesi dar neaiškesniu įsakymu, eina atiduoti Jam pagarbą. Piemenėliams Dievas siunčia angelą, nes paprastai su varguoliais Dievas elgiasi kaip su broliais. Gi Išminčiams pasirodo tik vienintelė žvaigždė, nes Dievas, kaip Aukščiausiasis Viešpats, reikalauja didesnio jų nusižeminimo.

Gyvas ir drąsus yra trijų Išminčių tikėjimas. Trys Išminčiai teiraujasi žydų Viešpaties pačioje žydų sostinėje, pačiuose valdovo rūmuose. Kokia verta pagyrimo Išminčių drąsa! O stebuklingas jų tikėjime! Kai tikrai ieškome Viešpaties Jėzaus ir norime Jį surasti, nieko neturime bijoti.

Trijų Išminčių tikėjimas didelis ir tikras. Tą savo tikėjimą Išminčiai išreiškė parodydami Ganytojui nužemintą pagarbą ir Jam paaukodami brangių dovanų. Jie nenusimena vietoj gražių valdovo rūmų atradę paprastą gyvulių tvartelį, vietoj auksu ir deimantais papuošto sosto – paprasčiausią prakartėlę. Tave, mieliausiasis Ganytojau, išpažįsta kaip savo Dievą, nors nemato nieko daugiau, kaip tik apleidimą ir neturtą! Ir taip elgiasi stabmeldžiai! Todėl ir man dar reikia mokytis tikėjimo iš stabmeldžių! Manau daug metų praleidęs tikrame tikėjime, tačiau mano tikėjimas toli gražu neprilygsta tų Išminčių tikėjimui. Mano tikėjimas svyruoja į abi puses. Mano tikėjimas – tai tikėjimas be darbų; mano tikėjimas toks, kad pamatęs neturtingą ir kankinamą Kristų, išsigąstu ir nusimenu. Ar toks tikėjimas mane išganys? Be abejo, ne! Tikro krikščionio vardas ir išganymo ženklas yra darbais paremtas tikėjimas, drąsus ir nieko nebijąs.

---

[1] Ištrauka iš Jean Chapuis knygos „Kiekvienos metų dienos apmąstymai".

II. Antrasis stebuklas: žydų netikėjimas

Žydų netikėjimas žmogaus protu nesuvokiamas. Gerai įsigilinus ir prisiminus, kiek jau amžių žydai laukė Išganytojo, regis, reikėtų tikėtis, kad sužinoję apie Kristaus gimimą, jie apsidžiaugs ir ateis atiduoti Jam pagarbą. Tačiau kas galėtų patikėti! Įvyko priešingai: stabmeldžiai ieško tiesos pas žydus. Tie gi, kurie turėjo tą tiesą, užmerkė akis, kad jos nepastebėtų. Veltui trys Išminčiai skelbia, kad Jokūbo žvaigždė saulėtekyje jiems jau apsireiškė, kviesdama ateiti pagerbti naujai gimusio Viešpaties. Veltui pranašai ir Šv. Rašto aiškintojai praneša, kad Mesijas turįs užgimti Betliejuje. Visoje žydų tautoje neatsirado nė vieno, kuris būtų palydėjęs tris Išminčius, keliaujančius pagerbti Jėzaus. Iš tokios daugybės žmonių neatsirado nė vieno, kuris būtų įtikėjęs gimusį Kristų. Toks žmonių netikėjimas nesuvokiamas!

O ar mano netikėjimas nėra dar didesnis? Esu išmokytas Gimimo ir kitų Kristaus paslapčių, bet neinu tų paslapčių nurodytais keliais. Tikiu nusižeminusį, beturtį Jėzų, bet kaip skiriasi mano gyvenimas nuo mano tikėjimo. Mano tikėjimas yra trijų Išminčių tikėjimas, bet mano gyvenimas yra netikėlių žydų gyvenimas.

„Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė.“ (Jn 1, 11)

Didvyriškumo pavyzdys[1]

Norėtume čia pateikti vieną pavyzdį, t. y. istoriją, kurią galbūt daugelis žinote, bet nuo to ji nepraranda savo didžiulės vertės. Tai įvyko 1905 metais. Tada gyveno viena jauna moteris, aukštos kilmės

---

[1] Ištrauka iš Pijaus XII kalbos „Nell’ ordine della natura“. *Bažnyčios Mokymas*, III knyga „Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą“, p. 233.

ir dar kilmingesnio būdo. Deja, ji buvo trapi ir silpnos sveikatos. Dar vaikystėje jai teko kentėti nuo krūtinplėvės uždegimo. Tuomet atrodė, kad liga sėkmingai įveikta. Užaugusi ji laimingai ištekėjo ir greitai savo įsčiose pajuto pulsuojančią naują gyvybę. Neilgai trukus moters sveikata sušlubavo. Ją rūpestingai apžiūrėję du puikūs gydytojai pateikė nerimą keliančią išvadą. Pasirodo, krūtinplėvės liga, anas jau kadaise užgesęs infekcijos židinys, vėl atsinaujino. Pasak gydytojų, nebuvo galima gaišti nė dienos. Norint išgelbėti moterį, reikėjo nedelsiant atlikti medicininį abortą. Jos sutuoktinis suprato padėties rimtumą ir davė sutikimą skausmingai operacijai. Vis dėlto, kai akušerė taktiškai pranešė moteriai apie gydytojų sprendimą ir primygtinai ragino jam pritarti, ši tvirtai ir ryžtingai atsakė: „Dėkoju jums už gailestingus patarimus, bet aš negaliu nutraukti užsimezgusios savo vaiko gyvybės! Negaliu ir nenoriu! Aš jau jaučiu, kaip plaka jo maža širdelė mano įsčiose. Vaikas turi teisę gyventi. Jis atėjo iš Dievo rankų, todėl turi Jį pažinti, Jį pamilti ir tapti laimingas." Jos vyras prašė, maldavo, saikdino ją – moteris liko nepajudinama ir ramiai laukė pabaigos. Po kiek laiko jai gimė sveika mergaitė, tuo tarpu jos pačios sveikata po gimdymo ėmė sparčiai blogėti. Infekcijos židinys plaučiuose pradėjo plėstis, liga progresavo. Po dviejų mėnesių moteris jau gulėjo lovoje, kovodama su mirtimi. Ji dar kartą pažvelgė į sveiką mažylę, miegančią ant stiprių žindyvės rankų, paskutinį kartą palaimingai nusišypsojo ir ramiai mirė. Praėjo daug metų. Vienoje prieglaudoje buvo galima išvysti jauną seserį, visiškai atsidavusią našlaičių slaugymui ir auklėjimui. Pilnomis motiniškos meilės akimis ji palinkdavo virš mažųjų ligonių, tarsi norėdama atiduoti jiems savo gyvybę. Tai buvo ji, anas aukos vaikas, dabar savo kilnia širdimi tiek daug gero daranti apleistam jaunimui. Drąsus motinos didvyriškumas nebuvo veltui! Galėtume paklausti: negi mūsų krikščioniški ar bent jau žmogiški jausmai tiek sumenko, jog nebepajėgiame suprasti tokios nuostabios motiniškos aukos ir nematome dieviškosios Apvaizdos rankos, išauginusios iš šios aukos tokį nuostabų vaisių?

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)

Knygoje aprašomas lenko pranciškono, Nekaltosios Riterijos (*Militia Immaculatae*) įkūrėjo kun. Maksimilijono Kolbės gyvenimas. Vaikystėje apsireiškusi Švč. Mergelė Marija visam amžiui pavergė jo širdį. Besąlygiškai vykdydamas Jos, o per Ją ir Dievo valią, tėvas Maksimilijonas pasirinko apaštalavimą per spaudą. Lenkijoje ir Japonijoje jis įkūrė Nekaltosios miestus (*Nepokalianovą ir Mugenzai no Sono*), kur vienuoliai spausdino katalikiškus leidinius. 1941 m. kunigas buvo žiauriai nukankintas nacių koncentracijos stovykloje, kai pasisiūlė numirti vietoj pasmerkto šeimos tėvo. 1984 m. jis paskelbtas šventuoju. Lietuviškas knygos leidimas skiriamas Maksimilijono Kolbės 70-osioms mirties metinėms paminėti.

Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir pasiūlė jų sprendimą. Pirmosios knygos skaitytojas daug sužinos apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją bei jos reikalingumą išganymui, taip pat apie tai, kaip popiežiai iki Vatikano II Susirinkimo vertino ekumenizmo judėjimą.

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

IV knyga. Modernizmas
Kietas viršelis, 332 p. Kaina 25 Lt.

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti

Lietuvoje išleistas pirmą kartą; apima daugelį religinio gyvenimo aspektų ir šiuolaikinių dorovinių problemų; skaidrus turinys; yra abėcėlinė dalykinė rodyklė; aiškus suskirstymas; didelis šriftas, patogu skaityti; paprasta ir aiški kalba.

Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)

Detali teologinė ir liturginė naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir naujųjų Mišių tekstas.

Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę“. MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto

Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Rinkinyje pateikti interviu ir brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

80 p. Kaina 3 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE

Knygelė supažindina su šv. Maksimilijono Kolbės įsteigtu *Militia Immaculatae* (MI) judėjimu: jo atsiradimu, istoriniu vystymusi, tikslais ir jų įgyvendinimo būdais. Pateikiami originalūs įstatai ir tėvo Maksimilijono pastabos, skirtos MI.

32 p. Kaina 7 Lt.

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Naujiena

Jean Chapuis. KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI

Naujuosius liturginius metus VŠĮ „Laetitia“ leidybinis projektas „Už Tradiciją“ pradeda jėzuito Jeano Chapuis knyga „Kiekvienos metų dienos apmąstymai“. Skaitytojui gali kilti klausimų: kam reikalinga beveik prieš 100 metų parašyta knyga? ar šiandienos žmogui tebėra svarbūs dalykai, kuriais domėtasi anksčiau? Tačiau amžinosios tiesos nekinta. Žmogus visada mąstė ir mąsto apie gyvenimo prasmę, gyvybę ir mirtį, dangų ir pragarą, dorybę ir nuodėmę, pašaukimą ir pareigas. Norint augti dorybėje bei šventume ir tobulinti sielą, reikėtų praktikuoti kasdienę mąstymo maldą. Pradedančiajam tai ne visuomet lengva. Jis klausia: kaip mąstyti? apie ką mąstyti kasdieną? Jeano Chapuis knygoje pateikta medžiaga kiekvienos metų dienos ir didesnių švenčių apmąstymams. Tekstai iliustruoti citatomis iš Šv. Rašto, šventųjų mintimis. Atlikti mąstymo maldą padės paprasta ir lengvai suprantama šv. Pranciškaus Saleziečio mąstymo maldos metodika, pateikta knygos pradžioje.

Ši knyga galėtų būti puiki kalėdinė dovana!

Numatoma išleisti

Serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“

V knyga „Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“

VI knyga „Apie liturgiją“ (Serija bus tęsiama.)

Knygas siūlome įsigyti Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune. Galima užsakyti el. paštu prioratas@fsspx.lt arba telefonu (837) 34 53 57.

Liturginis kalendorius

Sausis

1 d. S – **Viešpaties Gimimo oktava (Naujieji metai)** – I klasė.
Privaloma šventė. Giedamas „Veni creator“ – vis. atl.
2 d. Pr – **Švč. Jėzaus Vardas** – II klasė.
3 d. A – Eilinė diena – IV klasė.
4 d. T – Eilinė diena – IV klasė.
5 d. K – Šv. Telesforo, pop. ir kank., minėjimas. *Šventinamas Trijų Karalių vanduo. – Kunigų ketvirtadienis.*
6 d. P – **Viešpaties Apsireiškimas** – I klasė. – *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
7 d. Š – Eilinė diena – IV klasė. – *Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.*
8 d. S – **I sekm. po Epifanijos; šv. Šeima – Jėzus, Marija ir Juozapas** – II klasė.
9 d. Pr – Eilinė diena – IV klasė.
10 d. A – Eilinė diena – IV klasė.
11 d. T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Higino, pop. ir kank., minėjimas.
12 d. K – Eilinė diena – IV klasė.
13 d. P – Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Krikšto minėjimas. – II klasė.
14 d. Š – Šv. Hiliaras, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Felikso, kun. ir kank., minėjimas.
15 d. S – **II sekmadienis po Epifanijos** – II klasė.
16 d. Pr – Šv. Marcelis I, pop. ir kank. – III klasė.
17 d. A – Šv. Antanas, abatas – III klasė.
18 d. T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Priskos, merg. ir kank., minėjimas.
Prasideda maldų už krikščionių vienybę aštuondienis.
19 d. K – Šv. Marijaus, Mortos, Audifakso ir Abakumo, kankinių, minėjimas; šv. karaliaus Kanuto, kank., minėjimas.
20 d. P – Šv. Fabijonas, pop., ir Sebastijonas, kankiniai – III klasė.
21 d. Š – Šv. Agnietė, merg. ir kank. – III klasė.
22 d. S – **III sekmadienis po Epifanijos** – II klasė.
23 d. Pr – Šv. Raimundas Penjafortietis, išp. – III klasė; šv. Emerencijonos, merg. ir kank., minėjimas.
24 d. A – Šv. Timotiejus, vysk. ir kank. – III klasė.
25 d. T – Šv. apaštalo Pauliaus Atsivertimas – III klasė; šv. ap. Petro minėjimas.
26 d. K – Šv. Polikarpas, vysk. ir kank. – III klasė.
27 d. P – Šv. Jonas Auksaburnis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
28 d. Š – Šv. Petras Nolaskas, išp. – III klasė; šv. Agnietės, merg. ir kank., antrasis minėjimas.
29 d. S – **IV sekmadienis po Epifanijos** – II klasė.
30 d. Pr – Šv. Martyna, merg. ir kank. – III klasė.
31 d. A – Šv. Jonas Boskas, išp. – III klasė.

Vasaris

1 d. T – Šv. Ignotas (Antiochietis), vysk. ir kank. – III klasė.
2 d. K – Švč. M. Marijos Apsivalymas (Grabnyčios) – II klasė. – *Kunigų ketvirtadienis.*
3 d. P – Eilinė diena – IV klasė; šv. Blažiejaus, vysk. ir kank., min. *Palaiminimas su šv. Blažiejaus žvakėmis nuo gerklės ligų.– Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
4 d. Š – Šv. Andriejus Korsinis, vysk. ir išp. – III klasė. – *Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.*
5 d. S – **Septuagezimos sekmadienis** – II klasė. *Šventinama šv. Agotos duona.*
6 d. Pr – Šv. Titas, vysk. ir kank. – III klasė.
7 d. A – Šv. Romualdas, abatas – III klasė.
8 d. T – Šv. Jonas Matietis, išp. – III klasė.
9 d. K – Šv. Kirilas Aleksandrietis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Apolonijos, merg. ir kank., minėjimas.
10 d. P – Šv. Skolastika, merg. – III klasė.
11 d. Š – Nek. Mergelės Marijos Apsireiškimas Lurde – III klasė.
12 d. S – **Seksagezimos sekmadienis** – II klasė.
13 d. Pr – Eilinė diena – IV klasė.
14 d. A – Eilinė diena – IV klasė; šv. Valentino, kun. ir kank., minėjimas.
15 d. T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Faustino ir Jovitos, kankinių, minėjimas.
16 d. K – Eilinė diena – IV klasė.
17 d. P – Eilinė diena – IV klasė.
18 d. Š – Eilinė diena – IV klasė; šv. Simeono, vysk. ir kank., minėjimas.
19 d. S – **Kvinkvagezimos sekmadienis** – II klasė.
20 d. Pr – Eilinė diena – IV klasė.
21 d. A – Eilinė diena – IV klasė.
22 d. T – **Pelenų diena** – I klasė.
Privalomas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
23 d. K – Eilinė diena – III klasė; šv. Petro Damijanio, vysk., išp. ir Bažn. mok., minėjimas.
24 d. P – Eilinė diena – III klasė.
25 d. Š – Šv. Motiejus, apaštalas – II klasė; eilinės dienos minėjimas.
26 d. S – **I gavėnios sekmadienis** – I klasė.
27 d. Pr – Eilinė diena – III klasė.
28 d. A – Eilinė diena – III klasė; šv. Sopulingosios Mergelės Gabrieliaus, išp., minėjimas.
29 d. T – Gavėnios metų ketvirčio diena – II klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.

REKOLEKCIJOS

Pagal šv. Ignacą

Vyrams: liepos 2–7 d.
Moterims: liepos 16–21 d.

Marijinės rekolekcijos

Liepos 30 – rugpjūčio 4 d.

Rekolekcijos vyks Kaune, Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1. Norinčius dalyvauti rekolekcijose, prašome kreiptis į priorato kunigus:
tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953, arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

PASIAUKOJIMAS ŠVČ. M. MARIJAI

Norintys kovo 25 d. pasiaukoti Švč. Mergelei Marijai, pasiruošimą turėtų pradėti (žr. „Auksinė knyga“) vasario 21 d.

MŪSŲ SVETAINĖ

Aplankykite mūsų interneto svetainę www.fsspx.lt
Joje rasite:

– peticiją popiežiui Benediktui XVI dėl Vatikano II Susirinkimo gilesnio ištyrimo,

– straipsnį „Katalikų charizminis atsinaujinimas“,

– kitus straipsnius ir knygas parsisiuntimui.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V 7.15 Šv. Mišios* / 17.15 Rožančius (IV 17.00 Švč. Sakramento adoracija) / 18.00 šv. Mišios.
VI 8.15* / 9.00 šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki Rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Tilvikų g. 12

Sekmadieniais:

16.30 Rožančius.
17.00 Giedotinės šv. Mišios.
Išpažintį galima atlikti iki 16.50 val.

Ketvirtadieniais 18.30 Rožančius.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Paremkite katalikų Tradiciją Lietuvoje!

Mūsų veiklos ateitis Lietuvoje priklauso ir nuo jūsų pagalbos. Pagal Lietuvos Respublikos įstatymus, gyventojai turi teisę pervesti iki 2 proc. pajamų mokesčio sumos Lietuvos vienetams, turintiems teisę gauti paramą. Jūs galite be jokių papildomų išlaidų paremti mūsų veiklas, skirdami mums dalį mokesčių.

Tai galite padaryti keliais būdais:

1. Užpildykite šiame Aplinkraštyje prisegtą prašymo formą (įrašykite savo vardą, pavardę, asmens kodą ir pasirašykite) ir pristatykite į savo apskrities VMI (valstybinės mokesčių inspekcijos) skyrių.
2. Nuvykę į savo apskrities VMI skyrių, patys užpildykite FR0512 formą.
3. Paprašykite savo darbovietės buhalterę, kad ji užpildytų ir išsiųstų FR0512 formą.
4. Užpildykite ir išsiųskite FR0512 formą internetu. Kaip tai padaryti, sužinosite apsilankę VMI svetainėje www.vmi.lt (žr. el. paslaugos→el. deklaravimas).

Mūsų rekvizitai:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas
Įmonės kodas: 192021983
Sąskaitos numeris: LT44 7290 0000 0170 0223
AB „Citadele“ bankas

Teatlygina Dievas!

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a. s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a. s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)
Mūsų darbus remiate jūs. Dėkojame!